

De Mysterieuze verdwijning

De schaduw van de verloren broer

Sandy Fiten

Proloog – *Een stem in het donker*
Hoofdstuk 1 – De reis
Hoofdstuk 2 – De bus
Hoofdstuk 3 – Het zwembad
Hoofdstuk 4 – Het ziekenhuisbezoek
Hoofdstuk 5 – Alleen op het kamp
Hoofdstuk 6 – Ontwaken
Hoofdstuk 7 – Het mysterieuze raadsel
Hoofdstuk 8 – Overleven en kansen creëren
Hoofdstuk 9 – Geheimen ontrafeld
Hoofdstuk 10 – Het verleden
Hoofdstuk 11 – Verlaten en alleen
Hoofdstuk 12 – De gruwelijke ontdekking
Hoofdstuk 13 – Goed nieuws ontvangen
Hoofdstuk 14 – De waarheid komt aan het licht
Epiloog – *Samen staan we sterk*

**Sommige geheimen blijven niet verborgen...
ze wachten tot iemand ze vindt.**

Proloog

Duisternis.

Het was het eerste wat hem trof.

Geen licht. Geen geluid. Alleen de ijskoude tegels onder zijn lichaam en een felle, bonzende pijn achter zijn ogen. Voorzichtig opende hij ze, maar zelfs toen zag hij bijna niets. Alleen, ergens verderop, sneed een smalle strook licht onder een deur door het donker.

Hij probeerde overeind te komen. Meteen schoot er een golf van zwakte door zijn armen. Ze begaven het bijna onder hem. Zijn hele lichaam voelde loodzwaar, alsof hij te lang had stilgelegen, alsof alle kracht langzaam uit hem was weggelekt.

“Hallo?” bracht hij hees uit.

Zijn stem klonk klein. Breekbaar.

Er kwam geen antwoord.

Alleen het zachte, trage druppen van water. Regelmatig. Rustig.

Alsof de ruimte zelf de seconden aftelde.

Langzaam draaide hij zijn hoofd. De lucht rook naar chloor, muf en scherp, maar daaronder hing nog iets anders. Iets metaal. Iets roestigs.

De geur van bloed.

Zijn maag trok samen.

Toen klonken er voetstappen.

Niet ver weg.

Langzaam. Beheerst. Alsof degene die eraan kwam precies wist dat hij niet kon ontsnappen.

Hij verstijfde. Zijn adem stakte in zijn keel.

De deur ging open met een langgerekte piep. Het licht sneed als een mes over de vloer en kroop tot aan zijn gezicht. Een schaduw vulde de opening en bleef roerloos staan.

“Je bent wakker,” zei een stem.

Laag. Kalm.

Hij probeerde achteruit te kruipen, maar zijn lichaam gehoorzaamde niet. Zijn spieren voelden dood aan, zwaar en nutteloos.

De schaduw zette een stap dichterbij.

“Wees maar niet bang,” zei de stem, bijna teder.

Een korte stilte.

“Als je braaf bent,” ging die verder, “doet het misschien niet al te veel pijn.”

Hij voelde hoe zijn adem stokte.

“Waar ben ik?” vroeg hij met moeite.

De schaduw hurkte neer. Even viel het licht op een gezicht, maar niet lang genoeg om alles goed te zien. Alleen een glimlach.

Een koude, lege glimlach.

“In een plaats waar niemand je hoort,” zei de man zacht.

Toen voelde hij een hand in zijn haar, hard en dwingend, en nog voor hij opnieuw kon schreeuwen, werd hij rechtgetrokken.

In de verte klonk gelach.

En ergens diep vanbinnen wist hij het al.

Hij zou hier niet zomaar weg raken.

1 Hoofdstuk 1: De reis

“Goed, klas,” zei mevrouw De Smet terwijl ze haar handen op het bureau legde. “Vandaag heb ik nieuws voor jullie. Binnenkort gaan we op bosklassen.”

Meteen brak er geroezemoes uit in de klas. Stoelen schoven naar achteren, iemand juichte luid en zelfs de rustigste leerlingen begonnen opgewonden met elkaar te fluisteren.

Ik voelde mijn hart een sprongetje maken.

Bosklassen.

Eindelijk.

Mevrouw De Smet wachtte tot het weer stil werd en hield toen een stapel papieren omhoog. “Jullie krijgen allemaal een brief mee naar huis. Die moet door jullie ouders ondertekend worden. Zonder toestemming kun je niet mee en volg je gewoon les op school.”

Dat laatste hoorde ik amper nog. Ik kon alleen maar denken aan de reis.

Een hele week weg. Slapen op een andere plek. Avonden met je vrienden. Geen ouders die voortdurend in de gaten hielden waar je was, met wie je praatte en hoe laat je terugkwam.

Tenminste... als mijn ouders me lieten gaan.

Sofie draaide zich meteen naar me om. Haar blonde paardenstaart zwiepte mee.

“Ella, jij gaat toch ook mee?”

Ik trok een twijfelachtig gezicht. “Dat hangt van mijn ouders af.”

Ze liet haar stem zakken. “Denk je dat ze nee gaan zeggen?”

Ik haalde mijn schouders op. “Waarschijnlijk. Je weet hoe ze zijn.”

Sofie keek me even zwijgend aan. Toen zei ze zachter: “Door je broer.”

Ik knikte, al voelde alleen al het woord broer als een steen in mijn maag.

Tommy.

Twee jaar geleden was hij op bosklassen vertrokken. Net als ik nu misschien zou doen.

Maar hij was nooit teruggekomen.

De politie had hem als vermist opgegeven. Mijn ouders spraken er bijna nooit over, en als ik vragen stelde, sloegen ze hun ogen neer of veranderden ze van onderwerp.

Alsof zijn naam iets was dat pijn deed zodra je het uitsprak.

“Denk jij ooit aan wat er echt met hem gebeurd kan zijn?” vroeg Sofie voorzichtig.

Ik staaarde naar mijn bank. “Elke dag.”

“En?”

Ik slikte. “Ik weet het niet. Ik hoop alleen dat hij nog leeft. Dat hij ergens is. Dat hij... oké is.”

Sofie legde even haar hand op mijn arm. “Dat hoop ik ook.”

Op dat moment ging de bel. Stoelen schoven luid naar achteren en iedereen vloog overeind.

“Ik zie je maandag!” riep Sofie nog.

“Ja!” riep ik terug, terwijl ik mijn tas al van de grond griste.

Ik haastte me naar buiten, waar de auto van mijn vader zoals elke dag op me stond te wachten. Sinds Tommy verdwenen was, mocht ik nergens meer alleen naartoe. Niet te voet, niet met de fiets, zelfs niet voor iets simpels als een boodschap in de buurt.

Volgens mijn ouders kon er overal iets gebeuren.

Volgens mij overdreven ze.

Toen ik instapte, keek mijn vader glimlachend op van achter het stuur.

“Dag, liefje. Hoe was het op school?”

“Goed,” zei ik snel. “Maar ik moet straks iets vragen. Aan jou én mama.”

Zijn glimlach verdween meteen. “Niets ergs, hoop ik?”

Ik zuchtte. “Nee, papa. Geen slechte punten, geen ruzie, geen problemen.”

“Dat is alvast iets.” Hij zette de auto in beweging. “Dan wacht ik wel tot thuis.”

Even bleef het stil. Buiten gleden huizen en bomen voorbij. Ik keek ernaar zonder ze echt te zien.

“Je moeder maakt vanavond gevulde paprika’s,” zei mijn vader plots.

Ik draaide mijn hoofd meteen naar hem toe. “Echt?”

Hij lachte. “Ik wist dat dat je zou opvrolijken.”

Dat deed het ook. Even tenminste.

Autoritten met mijn vader voelden altijd vreemd veilig. Toen ik klein was en niet kon slapen, nam hij me soms mee in de auto en reed hij doelloos door de straten tot ik met mijn hoofd tegen het raam in slaap viel. Nu was ik zeventien en zogenaamd te oud voor dat soort dingen, maar dat rustige gevoel was nooit helemaal verdwenen.

Toch kwam de zenuwachtigheid terug zodra we de oprit opdraaiden.

Binnen zaten mijn ouders al samen in de woonkamer toen ik mijn jas uitdeed. Mijn moeder keek op van haar boek en mijn vader ging tegenover haar in de zetel zitten.

Dit was het moment.

“Wel?” vroeg hij. “Wat wou je ons vragen?”

Ik bleef rechtstaan. “Vandaag hebben ze op school iets aangekondigd. En... jullie weten dat ik al heel lang hard werk voor school.”

Mijn moeder glimlachte. “Dat weten we. We zijn heel trots op je.” “Dus ik dacht...” Ik haalde diep adem. “Misschien kunnen jullie me daarvoor belonen.”

Mijn vader trok één wenkbrauw op. “Dat klinkt verdacht. Wat wil je?”

“Onze klas gaat op bosklassen.”

Het was alsof de kamer plots kouder werd.

Mijn moeder verstijfde. Mijn vader keek me aan zonder iets te zeggen. Dat was bijna erger dan een onmiddellijke nee.

“En?” vroeg hij uiteindelijk.

“En ik wil graag mee.”

Mijn vader schudde langzaam zijn hoofd. “Nee.”

“Papa, luister nu eerst even—”

“We hebben geluisterd.”

“Niet echt.”

Mijn moeder legde haar boek weg. “Ella...”

“Ik zal voorzichtig zijn,” zei ik snel. “Echt. Ik blijf altijd bij de groep, ik doe niets doms, ik laat overal weten waar ik ben—”

“Dat zei Tommy ook.”

De zin kwam hard aan.

Zo hard dat ik even niets meer kon zeggen.

Mijn moeder keek naar haar handen. "We willen jou niet ook verliezen."

"Ik ben Tommy niet," zei ik zacht, maar duidelijk. "Wat er met hem gebeurd is, betekent niet automatisch dat het met mij ook gebeurt."

Mijn vader snoof. "Dat weet je niet."

"Jullie weten toch ook niet wat er gebeurd is?" flapte ik eruit.

Meteen kreeg ik spijt van mijn woorden.

Ik zag mijn moeder verstarren. Haar ogen vulden zich met tranen.

Mijn vader kneep zijn kaken op elkaar.

"Dat bedoelde ik niet zo," zei ik vlug.

"Misschien niet," zei mijn moeder zacht, "maar het verandert niets."

Ik slikte. "Praat dan met de directeur. Of met mijn leerkracht. Vraag wat jullie willen.

Kijk welke regels en veiligheidsmaatregelen er zijn. Als het daarna nog steeds niet goed voelt... dan zal ik het accepteren."

Mijn ouders wisselden een lange blik uit.

Ik hield mijn adem in.

Uiteindelijk zuchtte mijn moeder diep. "Goed. We willen erover praten. Maar dat betekent nog niet dat je mee mag."

"Als we het niet vertrouwen, blijf je thuis," zei mijn vader streng.

"Oké," zei ik onmiddellijk. "Dat is eerlijk."

En dat meende ik niet eens een beetje, maar ik wist dat ik nu vooral niet te hard moest pushen.

"Dan bellen we morgen naar school," zei mijn moeder.

Ik knikte, draaide me om en liep naar boven, voor ze zich konden bedenken.

Op mijn kamer liet ik me achterover op bed vallen. Mijn blik gleed vanzelf naar de foto op mijn nachtkastje.

Tommy.

Ik pakte het lijstje op en streek met mijn duim over het glas. Op de foto lachte hij breed, één arm rond mijn schouders, alsof er in de wereld niets bestond dat ons ooit uit elkaar kon halen.

We waren meer geweest dan broer en zus. We waren een team.
En toen was hij opeens weg.
Ik zette de foto terug en draaide me naar het plafond. Om mezelf af te leiden, dacht ik aan bosklassen. Ik had de locatie stiekem al eens opgezocht. Een groot gebouw midden in het groen. Een zwembad. Een bowlingbaan. Een gameruimte. Boswandelingen, spelavonden, een talentenjacht...
Het klonk bijna te goed om waar te zijn.
Er werd op mijn deur geklopt.
"Binnen," riep ik.
Mijn vader stak zijn hoofd om de deur. "We hebben een afspraak gemaakt met de directeur. Morgen."
Ik kwam meteen overeind. "Echt?"
Hij knikte. "Ja. Maar hij zei ook dat je niet verplicht bent om mee te gaan. Je kunt die week gewoon les volgen."
"Ik snap het."
Hij bleef nog even in de deuropening staan. "Niet te vroeg hopen, Ella."
"Ik probeer het."
"Probeer ook wat te slapen."
Ik knikte. "Doe ik."
"Heb je nog iets nodig? Water? Iets om te eten?"
Ik schudde mijn hoofd. "Nee. Ik ben te zenuwachtig."
Hij glimlachte flauwtjes. "Slaapwel, liefje."
Toen hij weg was, kroop ik dieper onder mijn deken. Maar slapen lukte niet meteen.
Mijn gedachten bleven rondmalen.
Bosklassen. Tommy. Mijn ouders. De manier waarop mijn vader meteen nee had gezegd. Alsof hij niet alleen bang was, maar ook iets anders voelde.
Alsof het woord bosklassen meer betekende dan hij wilde toegeven.
Toen ik uiteindelijk toch in slaap viel, droomde ik.
Ik stond in het donker.
"Tommy?" riep ik.
Even bleef het stil. Toen zag ik hem. Vaag, alsof hij achter mist stond.

“Waarom heb je me niet geholpen, Ella?” vroeg hij.

Mijn keel trok dicht. “Wat bedoel je?”

“Je wist dat er iets mis was.”

“Ik wilde je helpen.”

“Maar je deed niets.”

“Ik wist niet hoe!”

Hij keek me aan op een manier die pijn deed. Niet boos. Eerder teleurgesteld.

“Voor mij is het te laat,” zei hij. “Maar jij kunt nog kiezen.”

“Waarvoor?”

Hij zette een stap achteruit. Zijn gezicht werd waziger.

“Vertrouw niemand zomaar.”

“Tommy, wacht!”

“Zelfs niet als je denkt dat je die persoon kent.”

Ik deed een stap naar voren, maar hij verdween in het donker.

Ik schrok wakker met een bonzend hart.

Een grijze streep ochtendlicht sneed door mijn kamer. Mijn wekker wees halfacht aan, en precies op dat moment begon mijn alarm hard te rinkelen.

“Ella!” riep mijn moeder van beneden. “Ben je wakker?”

“Ja!” riep ik terug.

“Kom dan eten!”

Ik ging rechtop zitten en wreef in mijn gezicht. De droom hing nog als spinrag in mijn hoofd.

Beneden zat mijn vader al aan tafel met een kop koffie. Mijn moeder zette een bord toast neer.

“Je ziet er moe uit,” zei ze.

“Vreemd,” mompelde ik. “Ik voel me ook moe.”

Mijn vader grijsde. “Spanning voor straks?”

“Misschien.”

Ik nam een hap van mijn toast, keek op de klok en fronste.

“Wacht eens,” zei ik. “Papa... het is zaterdag. Ik hoef helemaal niet naar school.”

Hij keek me onschuldig aan. “Dat weet ik toch.”

“Waarom zat je dan te doen alsof ik te laat was?”

“Omdat het grappig was.”

Ik rolde met mijn ogen. “Jij bent echt raar.”

“Zeg dat maar eens tegen je moeder. Die heeft me uitgekozen.”

Mijn moeder gaf hem een blik die duidelijk maakte dat dit niet het moment was voor flauwe grappen.

Niet veel later zaten we in de auto op weg naar school. Ik keek zwijsend uit het raam, terwijl mijn maag steeds strakker leek samen te trekken.

“Je weet wat de afspraak is,” zei mijn moeder uiteindelijk. “Als we het niet vertrouwen, ga je niet.”

“Ik weet het.”

De school lag er verlaten bij toen we aankwamen. Geen leerlingen op de speelplaats, geen geroep op de gang, geen fietsers aan de poort. Alles zag er stiller uit dan anders. Bijna onwerkelijk.

“Ga jij maar iets halen aan de automaat,” zei mijn moeder zodra we binnen waren. “Dan praten wij met de directeur.”

“Moet ik niet mee?”

“Nee,” zei mijn vader. “Dat hoeft niet.”

Ik knikte en liep de gang in. Mijn schoenen tikten zacht op de vloer. Bij de automaten bleef ik staan en deed alsof ik twijfelde tussen koekjes en chips.

Toen hoorde ik het.

Mijn naam.

Ella.

Ik draaide me om.

Niemand.

Mijn blik gleed door de lege gang, tot hij bleef hangen op het licht onder de deur van het kantoor van de directeur.

Mijn hart sloeg één keer hard over.

Voorzichtig liep ik dichterbij.

“...u hoeft zich geen zorgen te maken,” hoorde ik de directeur zeggen.

“We zullen ervoor zorgen dat uw dochter niets te weten komt over hoe haar broer echt gestorven is.”

Alles in mij bevroor.

Gestorven.

Niet vermist.

Gestorven.

Mijn vingers verstrakten rond de rand van de automaat. Ik voelde hoe mijn adem stokte.

Wat zei hij daar?

Mijn hoofd tolde.

Mijn broer was toch vermist? Dat was wat mij altijd verteld was.

Dat was wat iedereen zei. Zelfs de politie.

Dus waarom had de directeur het over hoe hij echt gestorven was?

Waarom klonk het alsof mijn ouders dat al wisten?

Ik deed automatisch nog een stap dichterbij.

“Ik begrijp het,” hoorde ik mijn moeder zeggen, haar stem gespannen en zacht. “Ella mag niets vermoeden.”

Mijn keel werd droog.

Ze logen.

Ze logen al die tijd tegen mij.

Ik beet hard op de binnenkant van mijn wang om geen geluid te maken. Mijn gedachten vlogen alle kanten op, maar één ding wist ik meteen zeker:

Ik moest mee op bosklassen.

Niet alleen omdat ik het wilde.

Maar omdat Tommy daar verdwenen was.

En omdat de waarheid daar blijkbaar begraven lag.

Plots hoorde ik stoelen schuiven. Iemand stond op.

Ik schoot achteruit en rende terug naar de automaten, net op tijd.

Een seconde later kwamen mijn ouders de gang in.

“Heb je nog steeds niets gekozen?” vroeg mijn vader.

Ik staarde naar de automaat alsof het de moeilijkste beslissing van mijn leven was. “Ik twijfel nog.”

“Dan eet je thuis wel iets,” zei mijn moeder.

Op dat moment kwam de directeur erbij staan, met dezelfde vriendelijke glimlach die hij op school altijd droeg.

“Goed nieuws, Ella,” zei hij opgewekt. “Na ons gesprek hebben je ouders beslist dat je mee mag op bosklassen.”

Ik keek hem aan en dwong mezelf terug te glimlachen.

“Echt? Dank u!”

“Zo hoor ik het graag.”

Maar vanbinnen voelde ik helemaal geen blijdschap. Alleen kou.

Hij loog recht in mijn gezicht.

En ik wist nog niet waarom.

Toen hij wegliep, schoot er meteen een plan door mijn hoofd.

“Mama, papa,” zei ik haastig, “mag ik nog even naar het toilet?”

Mijn vader fronste. “Nu?”

“Dringend.”

Ik wiebelde ongeduldig op mijn benen, en blijkbaar zag het er overtuigend genoeg uit.

“Ga dan maar,” zei mijn moeder. “Wij wachten in de auto.”

Ik knikte en liep weg.

Niet naar het toilet.

Naar de gang waar de directeur net verdwenen was.

Bij een halfopen deur bleef ik staan. Ik hoorde stemmen.

“Ze vermoedt toch niets?” vroeg een onbekende man.

“Nog niet,” antwoordde de directeur. “Maar we moeten haar in de gaten houden. Ze is net zo nieuwsgierig als haar broer.”

Mijn hart bonsde tegen mijn ribben.

“En je weet hoe dat met hem is afgelopen,” ging hij verder.

“Dit mag niet nog eens mislopen,” zei de andere stem. “Na de vorige keer gaat de politie moeilijker wegstijgen.”

“Zelfs met mijn contacten kan ik niet alles blijven tegenhouden,” zei de directeur.

Mijn adem stokte opnieuw.

Politie?

Contacten?

Wat had dit in hemelsnaam met Tommy te maken?

Ik zette ongemerkt een stap achteruit — en stootte met mijn arm tegen een metalen kapstok.

KLANG!

Het geluid scheurde door de stilte van de gang.

“Wie is daar?” klonk het meteen scherp.

De angst schoot als elektriciteit door mijn lijf. Zonder om te kijken rende ik weg. Mijn voeten gleden bijna uit op de gladde vloer terwijl ik de uitgang bereikte en recht naar de auto spurtte.